

penge man egentlig bruger. Det er fuldstændig rigtigt, vil jeg sige til formanden. Det er så formandens store erfaring her i Tinget, der gør, at han er i stand til at iagttage den voldsomme vækst; det takker jeg formanden for.

Det er rigtigt. Det er jo altså, som der blev sagt, 8 mia. kr. til socialområdet – tallene er store – 8 mia. kr. til undervisning og 12 mia. kr. til sundhed, man har løftet med, hvis vi gennemfører det, der ligger. Nu kan vi vente og se, om ikke det bliver standard, om ikke alle de penge rent faktisk også udmøntes næste år.

Så tales der om de tal, man ikke kender. Jamen hvordan er tallene så, når man ser på regnskaberne? Nu er der talt meget om, hvad man bruger der, hvor vi har skåret ned, f.eks. på dagplejen. Hvad var dagplejeudgiften i faste priser i 2001 pr. barn? Den var 86.139 kr., og den er nu 88.479 kr. Jeg vil så medgive, at det er en personlig vurdering ud fra ens egen viden, hvorvidt de 88.479 kr., som det kostede i regnskabet i 2005, er mere end de 86.139 kr., som det kostede i 2001, målt med samme kroner og øre-målestok. Min vurdering er, at det nok er mere.

Tager vi vuggestuerne, som også har været meget omtalt på det sidste, må jeg sige, at udgiften i 2001 var på 120.541 kr. pr. barn. Det er regnskabet. I 2005 er tallet pr. barn altså 122.947 kr., og det er efter, at vi har skåret ned ifølge det, der her er sagt af fru Line Barfod. Det vil sige, at man altså skærer ned ved at bruge flere penge. Jeg synes, det er en meget stor tillid, man i øvrigt viser alle offentligt ansatte i det kommunale system, for det må jo betyde, at når der gives flere penge, skærer man altså ned på servicen. Man har altså ikke en formodning om, at hvis vi sikrer, at der inden for en ramme er flere penge til service, bliver der også flere servicegoder for borgerne.

Den tillid har jeg i øvrigt. Når vi måler resourcetrækket på enkelte serviceområder, er det sådan, at hvis der bruges flere kroner og øre i faste, sammenlignelige priser, er det nok også, fordi personalet har været i stand til at levere mere til borgerne end det, de kunne før for færre midler, for ellers er der noget galt. Og så skulle vi have vendt det hele om og sagt: Vi skal reducere bevillingerne, for så får vi sikkert en bedre service. Nu har vi gjort noget andet, og jeg påtager mig at modtage den daglige kritik over, at vi er så rundhændede, at vi bruger mere end det, vi selv har forudsat, for det er nemlig rigtigt.

Så er der tallet for, hvor stor en andel af den samlede produktion, man bruger til offentlig

service og til privat service. Der kan man i virkeligheden tage de tal, som findes, til at beregne andelen i det offentlige forbrug. Det er ikke noget, man skal have i hovedet, det er noget, man skal have på papir – selv om jeg stort set nok også har tallene i hovedet – for de skal være identificerbare siden hen, og der hjælper det jo ikke, hvad jeg har i hovedet, men at man er i stand til at oversende tallene på et papir. Jeg håber sandelig, jeg har det med, men ellers kommer jeg til at få det senere.

Kl. 18.55

Jeg vil i hvert fald bare sige, at det papir i givet fald skulle vise de egentlige tal, altså hvad det er for en andel af den samlede produktion, af BNP'et, man bruger i nominelle talstørrelser til serviceniveauer i kommuner og for så vidt også i amter. Der er det sådan, at den andel af BNP er steget i forhold til 2001, den er ikke faldet. Og måler man det kommunale forbrug i forhold til det private forbrug i nominelle priser, er det steget og ikke faldet.

Hvis vi havde kørt linjen igennem med de 0,5 pct., som lå i den tidligere regerings 2010-plan fra 2006 og frem, ville det alt andet lige betyde, at man ville have et svagt fald i den andel, man så lagde over til offentligt forbrug i forhold til det private forbrug – alt andet lige. Men med den globaliseringsaftale, vi har indgået, hvor det ikke er 0,5 pct., men i virkeligheden 1 pct., vil det være sådan, at det, om jeg så må sige, bliver en lidt større andel, der kommer til at gå til det offentlige forbrug i forhold til det private forbrug, når man måler det i nominelle priser af den samlede produktion. Og det ved vi godt. Det er jo, fordi vi bruger flere penge til forskning, som anses som konsum, og fordi vi bruger flere penge til uddannelse, som også anses som konsum, altså som forbrug.

Og endelig må jeg sige om selve opgørelsen af, hvor meget vi bruger i kroner og øre, når man taler om den offentlige sektor, at jeg ikke kan forestille mig, at der er nogen, der mener, at vi skal bruge mindre i den offentlige sektor i årene fremover end det, vi bruger nu, for alle ved, at der kommer 400.000 flere pensionister inden for de næste 20 år – i virkeligheden begyndende år 2017-2018 og så frem til 2025. Og jeg kan ikke forestille mig, at nogen vil mene, at de 400.000 ekstra pensionister skal serviceres inden for den samme ramme i faste priser, som vi kender nu. Det giver simpelt hen ingen mening, og jeg kan ikke forestille mig, at nogen kunne mene det. Det er i hvert fald aldrig noget, jeg har ment el-